

Critics Point

2018

Ἀρχὴ Φεστιβάλ Ἀθηνῶν 2018:
(α) τί δὲν θὰ παρακολουθήσω καὶ γιατί.
(β) *Promo d' oro*: ψυχανάταση 18ου αἰ.

ΕΠΕΞΗΓΗΜΑΤΙΚΟΙ «ΥΠΟΤΙΤΛΟΙ»:

(α) Προλεγόμενα, ἐμμονῆς σὲ αὐστηρὲς ἀρχές.
(β) Ἕνα ὑπέροχο σύνολο, μὲ πυρήνα τὸ...
Χαῖντελ!

36/2018.

τοῦ ΓΙΩΡΓΟΥ ΛΕΩΤΣΑΚΟΥ.

(α) ΧΑΡΗ ΣΕ ΣΥΓΚΥΡΙΕΣ ἀνεξέλεγκτες, παρέλαβα λίγο καθυστερημένα τὸν ἄψογα τυπωμένο τόμο-πρόγραμμα «ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΑΘΗΝΩΝ ΕΠΙΔΑΥΡΟΥ 2018», 224 σσ., διαστάσεων 165 x 240 χιλιοστῶν. Ἔτσι, οἰκονομώντας χρόνο, ὀλοένα πολυτιμότερο, ἀποφάσισα τί μουσικὲς ἐκδηλώσεις δὲν παρακολούθησα ἢ δὲν θὰ παρακολουθήσω: Χρονολογικὰ λοιπόν, ἀπεῖχα ἢ θὰ ἀπέχω:

1) ἀπὸ τὸ μυριοπαιγμένο *Ναμποῦκο* (Λυρική), παρὰ τὴν παρουσία τοῦ μεγάλου βαρυτόνου Δημήτρη Πλατανιά. Τὸ 100% ἰεχωβάδικο λιμπρέτο τοῦ *Gemistocle Solera*, ἀπὸ τὰ λιγότερο ἐλκυστικὰ πού μελοποίησε ὁ Βέρντι, θέλει τὸν ἐπώνυμο ἥρωα κυριολεκτικὰ «δοῦλο τοῦ Κυρίου». Τὸ ἴδιο, ἀποζητᾶ ἀρχαϊκὸ, ἱστορικὸ θέαμα καὶ πλοῦτο, ἀλλ' ἄκουσα ὅτι ὁ Ἴταλὸς σκηνοθέτης *Leo Muscato*, φιλοσοσχέτιζε Βαβυ-

λωνίους και Ναζί (ὄλως ἀπερίσκεπτα ἂν ὄντως ἔτσι συνέβη). Πάντως οὐδείς ψόγος στὸ νὰ γεμίζει τὰ ταμεῖα τῆς ἡ Λυρική μὲ ...ἡρωδιάδες!

2) Τὸ ἀνακάτεμα 21 μεταπολεμικῶν τραγουδιῶν μὲ σύνολο μπαρόκ τῆς κ. Χριστίνας Μαξούρη, στὸν κῆπο τοῦ Μορφωτικοῦ Ἰδρύματος Ἐθνικῆς Τραπεζῆς. Οἷα ἐπιτήδευσις!

3) Τό...τακίμιασμα τῆς πολυδιαφημισμένης γιὰ ἀμφιλεγόμενα ἡχοπροϊόντα Ἐλευθερίας Ἀρβανιτάκη μὲ τὸ σύνολο **Takim** (κλαρίνο, κανονάκι, λαγοῦτο, κρουστά μπάσο, ἐνορχηστρώσεις **Takim** καὶ κ. Νίκου Πλατύραχου, καὶ τῆ Συμφωνικῆ Ὀρχήστρα Νέων Μεγάρου Μουσικῆς Θεσσαλονίκης (ὑπάρχει, προφανῶς). Ἔτερον ἀνακάτεμα καθ' ἡμᾶς Ἀνατολῆς μὲ δὲν ξέρω τί. Τίτλος ἐκδηλώσεως: *Τὴν ἴδια στιγμή*. Γύρευε τί σημαίνει...

4) Τὴν...*Παγκόσμια Ἡμέρα Μουσικῆς*, πού θὰ ἐορτάσει λέει ἡ Ἐθνικὴ Συμφωνικὴ τῆς ΕΡΤ ὑπὸ τὸν κ. Τάσο Συμεωνίδη, μὲ ...*Τρίτο Κοντσέρτο* γιὰ πιάνο Ραχμάνινωφ καὶ...*Συμφωνία τοῦ Νέου Κόσμου* τοῦ Ντβόρζακ (ἀμφότερα μυριοπαιγμένα· ἐπὶ πλέον τὸ Ντβόρζακ ἀκούσαμε πρὶν καλὰ κλείσει μῆνας ἀπὸ τῆ Συμφωνικὴ Πράγας στὸ Μέγαρο). Βεβαίως χάνω τὸ ἐναρκτήριο ἑλληνικὸ ἔργο (προφάσεις κ. Τ.Σ. ἐν μεγίσταις ἀμαρτίαις...) τοῦ Διονυσίου Λαυράγκα. Ἄν μεταδοθεῖ τηλεοπτικῶς θὰ τὸ ἀκούσω, αὐτὸ καὶ μόνον.

5) Τὴ βραδύα Λευτέρη Παπαδόπουλου-Νταλάρα, ἀκατάλληλη 100% γιὰ τὸ Φ.Α. ΑΣΥΖΗΤΗΤΕΙ **᾽ΟΟΟΧΙ !**

6) Τὴ Συμφωνικὴ Ὀρχήστρα Τσαϊκόφσκυ ὑπὸ τὸ Βλαντιμίρ Φεντοσέγεφ, σὲ ἑκατομμυριάκις παιγμένα ἔργα μεγάλου συνθέτου. Ἄν ἔπαιζαν, τίς 3 πρῶτες συμφωνίες ἢ τὸ «Μάνφρεντ» τὸ πρᾶγμα ἄλλαξε. Διερωτῶμαι: φιλόμουσος πάμπλουτος τῆς ἐποχῆς πού συνέθεταν αὐτὰ τὰ ἔργα οἱ Τσαϊκόφσκυ, Ντβόρζακ (ἀλλὰ καὶ ὁ μεταγενέστερος Ραχμάνινωφ· βλ. ἀρ. 4) πόσες φορές μποροῦσε νὰ ἀκούσει καθένα στὴ ζωὴ του: πέντε; καὶ πολλὲς λέω, ἀκόμη καὶ γιὰ αἰωνόβιο...

7) Τὴ Μάρθα Ἀργκεριχ (γ. 1941· 77 ἐτῶν!) στὸ *Κοντσέρτο* γιὰ *δύο πιάνα* τοῦ Φρανσίς Πουλένκ (1899-1963): τὸ ἔργο μὲ ἐντυπωσίασε *ανεξίτηλα* σὰν τὸ ἀκουσα νεότατος, στὸ παρισινὸ θέατρο **Châtelet** μὲ *σολίστ τὸν ἴδιο τὸν συνθέτη* (δὲ θυμοῦμαι τὸν ἄλλο σολίστ), πού εἶχα ἀκούσει ἤδη σὲ ἀλησμόνητο ρεσιτάλ του στὸ *Κεντρικό*, μὲ τὸ σύντροφό του βαρύτονο Πιέρ Μπερνὰκ [Pierre Bernac, 1899-1979]. Δὲ ριψοκινδυνεύω μὲ τίποτε ἀπαλοιφή τῆς τότε ἐμπειρίας μου.

Βαθύτατα λυπούμαι για τὸ ὅτι ἔχασα ἐκδήλωση **σπανιότατη** στὰ 63 χρόνια τοῦ πολὺπαθου Φεστιβάλ για τὴν ὁποία διάβασα δύο περιγραφικότατους διθυράμβους στὴν Ἐφημερίδα τῶν Συντακτῶν: ἀναφέρομαι στὰ *Μυστικά τῆς Ἐγνατίας τοῦ Νίκου Κυπουργοῦ* (Ἡρώδειο, Δευτ. 11 Ἰουν. 2018). Ἐλλειμματικὰ ἴσως, τὸ περιληπτικὸ πρόγραμμα τοῦ Φ.Α., περιγράφει τὴν ἐκδήλωση ὡς μουσικὴ *Βαβυλωνία* πὺ ἐνώνει σὲ μιὰ μεγάλη γιορτὴ τραγουδία βλάχικα, ἀρβανίτικα, σλαβόφωνα, τουρκόφωνα, ποντιακὰ, καππαδοκικὰ, ρομᾶ, ἑβραϊκὰ, πομάκικα μὲ συμμετοχὴ τραγουδιστῶν καὶ μουσικῶν ἀπ' ὅλες αὐτὲς τὶς περιοχές.. Ὅσα ὅμως σχόλια διάβασα, ὑπαινίσσονταν κάτι μεγαλειῶδες πὺ ἴσως μποροῦσε νὰ ἐπηρεάσει θετικότερα τὴν ὅλη φιλοσοφία τοῦ Φ.Α., ἂν **σύμπασα ἡ μουσικὴ μας δὲν ἦταν τραγικὰ ἀθεσμοθέτητη**. Δηλαδή μπᾶτε σκύλοι ἀλέστε **ad infinitum**, φοβοῦμαι...

* * *

(β) Το «**ΥΠΕΡΟΧΟ ΣΥΝΟΛΟ**», τοῦ ὑποτίτλου, θὰ ὀνομάζαμε **μπαρόκ**, ἂν τὸ πρόγραμμά του δὲν περιλάμβανε ἔργο τοῦ Λουίτζι Μποκκερίνι, σαφέστατα συνθέτου τῆς κλασσικῆς περιόδου, ὅπως καὶ μόνον οἱ χρονολογίες γεννήσεως-θανάτου του μαρτυροῦν. Τὸ σύνολο ἰδρύθηκε τὸ 2012, αὐτοτιτλοφορεῖται «**Il pomo d' oro**», δηλαδή «Τὸ Χρυσὸ Μῆλο» (προσοχὴ: ὄχι **pomodoro**, ὅπως, γύρευε γιατί, οἱ Ἴταλοὶ ἀποκάλεσαν τὴ...ντομάτα) καὶ ὁ τίτλος συνδέεται μὲ γοητευτικότερο ἱστορικὸ γεγονός: τὴν ὁμότιπλην ὄπερα (1666) τοῦ Ἀντόνιο Τσέστι (**Antonio Cesti**, γ. Ἀρέτσο, 1623—θ. Βενετία, 1669), πὺ γράφτηκε για τοὺς γάμους τοῦ αὐτοκράτορος Λεοπόλδου Α' τῶν Ἀψβούργων καὶ τῆς Μαργαρίτας Θηρεσίας τῆς Ἰσπανίας, ἀπεικονιζομένης τὸ 1656 ὡς παιδούλας, στὸν περίφημο πίνακα τοῦ Ντιέγκο Βελάσκεθ **Las Meninas**. Τὸ «Χρυσὸ μῆλο» τοῦ Τσέστι θεωρεῖται ὡς μιὰ ἀπὸ τὶς ἐκτενέστερες (σὲ πρόλογο + 5 πράξεις, δόθηκε σὲ...δύο ἡμέρες, Βιέννη 12 καὶ 14 Ἰουλίου 1666), δαπανηρότερες καὶ θαυματικότερες παραγωγές ὄπερας ὄχι μόνον τὸ 17ο αἰῶνα ἀλλὰ καὶ ὅλων τῶν ἐποχῶν: περιλάμβανε 24 διαφορετικὰ καὶ πλουσιότατα σκηνικά, 49 (μάλιστα!) πρόσωπα, μπαλλέτο 300...ἀλόγων, 73.000 πυροτεχνήματα, καὶ ἀπίθανα σκηνικὰ ἐφέ πὺ ἀπέβλεπαν στὸ νὰ ἀναδείξουν τὴ αὐλὴ τῶν Ἀψβούργων ὡς κορυφὴ τῆς τότε πολιτιστικῆς εὐρωπαϊκῆς πυραμίδας. Τὸ «Χρυσὸ Μῆλο» τοῦ Τσέστι ἦταν ἐκεῖνο πὺ ὁ Πάρις ἐκλήθη νὰ δώσει στὴν κατ' ἐπιλογὴ του «καλλίστη» ἀπὸ τὶς τρεῖς

θεές, Ἀφροδίτη, Ἀθηνᾶ καὶ Ἥρα. Ἡ ἐπιλογή του ὠδήγησε, ὡς γνωστόν, στὸν Τρωϊκὸ Πόλεμο ἀλλὰ καὶ στὸν Πακτωλὸ τῆς ἀρχαιοελληνικῆς γραμματείας, ἀπὸ τὸν Ὅμηρο στοὺς τρεῖς μεγάλους τραγικούς. Στὸν Τσέστι, ὅμως ἐπελέγη...ἄλλη λύση: τὸ χρυσὸ μῆλο ἔλαβε τελικῶς ἀπὸ τὸ...Δία ἢ νεόνυμφη Ἰσπανίδα πριγκίπισσα, (1651-1673) ποὺ ἢ καὶ μὲν ἦταν μόλις 15 ἐτῶν ὅταν παντρεύθηκε καὶ δὲν εἶχε κλείσει τὰ 23 ὅταν ἐξεδήμησε...¹.

Ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ περίπου 20μελοῦς συνόλου, ἐδῶ κυρίως ἐγγόρδων, ποὺ ἐν πολλοῖς διηύθυνε, παίζοντας ὄρθιος τσέμπαλο, ὁ ἀπὸ τοῦ 2016 μόνιμος ἀρχιμουσικὸς του Ρῶσος Μαξίμ Ἐμελιάνιτσεφ [Maxim Emelyanichev, γ. 1988, Νίζνι Νόβγκοροντ; μαθητῆς στὸ Ὡδεῖο Τσαϊκόφσκυ, Μόσχας τοῦ μεγάλου Γκενάντι Ραζντιέστβενσκυ (Геннадий Николаевич Рождественский; γ. Μόσχα, 4 Μαΐου 1931—θ. Μόσχα; μόλις τὸ Σάβ. 16 Ἰουν. 2018)]. Παρενθετικά: Τὸ Χρυσὸ Μῆλο, συνεργάσθηκε λαμπρὰ μὲ τὸ δικό μας ἀρχιμουσικὸ Γιώργο Πέτρου, στὴν ἠχογράφηση τῆς ὄπερας τοῦ Χαϊντελ Ὅθων [Ottone, παγκ. α', ἐκτ. Λονδίνο, King's Theatre, Haymarket², 12 Ἰαν. 1723], ὑποψηφία γιὰ τὸ βραβεῖο Grammy!]

Τὸ εὐρηματικότερο πρόγραμμα τοῦ «Χρυσοῦ Μήλου» στὸ Φ.Α. εἶχε τίτλο Ἡ μυθολογία τοῦ Χαϊντελ, ὑπονοώντας φυσικὰ τὴν ἀρχαία ἑλληνικὴ μυθολογία, μέσω ἀποσπασμάτων ἀπὸ 5 ὄπερες καὶ μία κοσμικὴ καντάτα του σχετικῆς θεματολογίας (κάθε τίτλο ἀκολουθοῦν ἀρ. πράξεων, λιμπρετίστας, τόπος καὶ ἡμεροχρονολογία παγκόσμιας πρώτης).

1. Ἀριάδνη στὴν Κρήτη (*Arianna in Creta*, 3πρακτὴ opera seria, κείμεν. τρεῖς διασκευασθέν, παγκ. α' ἐκτ. Λονδίνο, ΚΤΗ, 26 Ἰαν. 1734).

2. Ἡρακλῆς (*Hercules*, μουσ. δράμα, 3πρακτο, ἀγγλικὸ κείμεν. αἰδ. Thomas Broughton, κατὰ τὶς Τραχίνιες τοῦ Σοφοκλέους καὶ τὶς Μεταμορφώσεις τοῦ Ὀβιδίου) παγκ. α' ἐκτ. Λονδίνο, ΚΤΗ, 5 Ἰαν. 1745.

¹ Πηγές μας: ἡ ἐπίσημη ἱστοσελίδα τοῦ συγκροτήματος ποὺ ἀκούσθηκε, ἀλλὰ καὶ τὰ λήμματα τῆς Βικιπαίδεια, Cesti, Antonio, *Il pomo d' oro*, Velasquez, Diego, *Las Meninas*, Leopold I., Margarita Theresa, Platti (ἰδίως τὸ γαλλόφωνο καὶ γερμανόφωνο), Boccherini καθὼς καὶ τὰ λήμματα-ἐργογραφίες τοῦ Handel καὶ τριῶν ἄλλων ἀναφερομένων συνθετῶν. Ποιὸς εἶπε ὅτι δὲν ἔχει καὶ τὰ καλὰ του τὸ Διαδίκτυο;

² Βραχυγραφικὰ ἐφεξῆς: ΚΤΗ.

3. Ο Ζεύς στο Άργος, (*Giove in Argo*, ἔργο ΗWV A14, κείμ. Antonio M. Lucchini. παγκ. α' έκτ. Λονδίνο, ΚΤΗ, 1 Μαΐου 1739).

4. Ο πιστός ποιμένας, (*Il pastor fido*, ἔργο ΗWV 8, 3πρακτη opera seria, κείμ. Giacomo Rossi, παγκ. α' έκτ. Λονδίνο, Queen's Theatre, Haymarket. 22 Νοε. 1712).

5. Απόλλων και Δάφνη (*Apollo e Dafne*, κοσμική καντάτα για βαθύφωνο (Απόλλων) και ύψιφωνο (Δάφνη). σέ κείμ. ἀγγλικό, διαρκείας 40, σέ 20 «ἀριθμούς», 9 ρετσιτατίβα και 11 ἄριες, 1709-1710, και

6. Ὑμέναιος (*Imeneo*, ἔργο ΗWV 41, 3πρακτη opera seria, κείμ. Silvio Stampiglia, παγκ. α' έκτ. Λονδίνο, θέατρο Lincoln's inn Fields, 22 Νοε. 1740.

Τὸ πρόγραμμα ἀνοίξε ἡ εἰσαγωγὴ ἀπὸ τὴν Ἀριάδνη στὴν Κρήτη, Ἀρχικὰ σοκαρίζε σχεδὸν ἡ ὑπερκινητικὴ τοῦ νέου μαέστρου Μα-ξίμ Ἐμελιάνιτσεφ, πὺ ἀμέσως ὅμως ἀνέδειξε ἕναν ἀσύλληπτο συγχρονισμό συνόλου: κάθε ομάδα ἐγχόρδων ἔπαιζε τόσο καθαρὰ σὰν ἕνα μόνον ὄργανο. Τὶ κι ἂν χοροπηδοῦσε σχεδὸν διευθύνοντας ἀπὸ τὸ τσέμπαλο, τί κι' ἂν κάποια τέμπι φαίνονταν ταχύτερα τοῦ προσδοκωμένου: ἡ προσέγγισή του σύντομα μᾶς ἔπεισε και, βαθμιαῖα, μᾶς γοήτευσε. Ὅπως και ἡ ὑψηλοτάτου ἐπιπέδου Καναδὴ ὑψίφωνος Καρίνα Γκωβέν [Karina Gauvin, γ. 1966], μὲ φωνὴ ἀπαστράπτουσα και πλαστικὸτατη στὶς κολορατοῦρες της, τέλεια κάτοχος τοῦ μπαρόκ, πὺ μᾶς ἔκαμε νὰ ἀγνοήσουμε σὲ ἐλάχιστους μόνο φθόγγους, ὑπόνοιες φωνητικοῦ μπαλλαρίσματος: Μᾶς κατέκτησε μὲ τὴν ἄρια (Α' πράξη) *Sdegno, amore*, πάντα ἀπὸ τὴν Ἀριάδνη. Ὑπερθετικὲς ἐντυπώσεις καλλιφωνίας και βιωματικῆς προσεγγίσεως τοῦ ὕφους, ἄφησε ἡ Σουηδὴ μεσόφωνος Ἄνν Χάλλενμπεργκ [Ann Hallenberg, γ. 1967] στὴν ἄρια τῆς Διηάνειρας *Ah, where shall I fly?* [Ἄχ, πὺ θὰ πετάξω;], (Γ' πράξη Ἡρακλέους). Μᾶς εἶχε λείψει αὐτὴ ἡ ὑπερβατικὴ συλλειτουργία βαθύτατα καλλιεργημένης φωνητικῆς τεχνικῆς και ἀπαιτήσεων ὕφους τέτοιας θείας μουσικῆς.

Ἀκολούθησε, ὡς οἶονεῖ πρῶτο ἰντερμέδιο, ἕνα κοντσέρτο γιὰ βιολοντσέλο ἀγνώστου μας μεταιχμιακοῦ (μεταξὺ ὄψιμου μπαρόκ και πρῶϊμου κλασσικισμοῦ), τοῦ ἐκ Πάδοβας ἰταλοῦ ὀμποῖστα, και συνθέτου Giovanni Benedetto Platti (γ. ἴσως 9 Ἰουλ. 1697· κατ' ἄλλες πηγές 1690, 1692 ἢ...1700!) Ἀπὸ τὸ 1722, ἔζησε ἀποκλειστικὰ στὸ Βύρτσμπουργκ (Würzburg), στὴν ὑπηρεσία ἀρχικῶς τοῦ φιλότεχνου πρίγκιπος-ἐπισκόπου Johann Philipp Franz von Schönborn (1673-

1724). Γονιμότατος και ως...πατέρας (τό 1723 παντρεύτηκε την ύψιφωνο **Theresia Langprückner**, μητέρα των 8 παιδιών του, άφησε (παρά την απώλεια αρκετών όρατορίων του) πλουσιότατο έργο, εν μέρει ανέκδοτο ακόμη αλλά, προδήλως, πλήρως καταλογογραφημένο. Σώζονται μια Λειτουργία, φα μείζ., ένα **Stabat Mater** και πλείστα χειρόγραφα έργα του, κυρίως μουσικής δωματίου: 12 σονάτες για βιολοντσέλο, 12 κοντσέρτα και 12 σονάτες για τσέμπαλο, 28 (μάλιστα) κοντσέρτα για βιολοντσέλο, 6 σονάτες για φλάουτο, ένα μόνον κοντσέρτο για όμποε, σολ έλ., και πλήθος άλλων.

Στό *Κοντσέρτο* του για βιολοντσέλο και έγχορδα, ρε μείζ., έργο **D-WD 650**, σε τρία μέρη (**Allegro-Adagio-Allegro**) μάς καθήλωσε με την ιλιγγιώδη τεχνική και τονική του ακρίβεια, παρά τόν κάπως θαμπό του ή'χο, ο νεότατος (γ. 1994) γάλλος βιολοντσελλίστας **Edgar Moreau**, σε σχεδόν ροσσίניהς εϋφορίας, έρμηνεία μιας πάντως άκρως καλογραμμένης μουσικής, αναπεμπούσης αρχικώς μόνον σε Βιβάλντι.

Άκολούθησαν ή άρια της Καλλιστώς (ύψιφώνου) **Torna mi a vagheggiar** [*Γύρνα με να πεθυμήσω*], από την όπερα *Ο Ζεύς στο Άργος* (Β' πράξη) σε μέτριο τέμπο και τρίσημο μέτρο (4ο, δύο 8α, δύο 8α;) και τò ντουέτο *Αριάδνης-Θησέα*, **Deh, taci crudel | Bell' idol mio** [*Σώπα, σκληρέ | όμορφό μου είδωλο*] από την *Αριάδνη στην Κρήτη* (Β' πράξη), με εύρηματικότατο συνθετικά τò μέρος του Θησέα (μεσόφωνος). Απογείωση ή ακρόαση του συνόλου με δύο φωνητικά άστέρια της δισκογραφίας Χαϊντελ. ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ.

Τò β' μέρος άνοιξε ή μεσόφωνος Χάλλενμπεγκ ως Μύρτιλλος, με μια άξέχαστης όμορφιάς άρια ντά κάπο του Χαϊντελ **Sento brillar** [*Νιώθω να λάμπει*], από τόν *Πιστό ποιμένα* (Β' πράξη), α' τμημα γοργό, με σύντομες κολορατουρες, β' τμημα άργό, (**rallentando?**), συναρπαστικό και επανάληψη του α' που...δè θύμιζε επανάληψη! Άκολούθησε ή Γκωβέν στον ύπ' άρ. 6, **Felicissima quest' alma** [*Η εύτυχέστερη ψυχή (είναι ή αδούλωτη)*], από τους 20 εν όλω της κοσμικής καντάτας *Απόλλων και Δάφνη*, σχετικά άργή, με συνοδεία φλάουτου έποχής, πάνω σε **pizziccatti** έγχορδων,. Πόσο δίκαιη ή αποδιδόμενη στο Μότσαρτ ρήση για τὰ τότε φλάουτα: *Τι χειρότερο από ένα φλάουτο; Τά...δύο! Θεοί, τι αυχημένος και άχρωμος ήχος, παρά τή φιλότιμη προσπάθεια ανωνύμου μουσικού...*

Ίντερμέδιο β': ΜΠΟΚΚΕΡΙΝΙ, ΛΟΥΪΤΖΙ [**Boccherini, Luigi, 1743-1805**]: *Κοντσέρτο* για βιολοντσέλο και όρχήστρα, άρ. 6, ρε μείζ. έργο

6 479, ἀπὸ τὰ 12 συνολικῶς τοῦ συνθέτου (παίζονται μόνον...δύο!). Σὲ τρία μέρη, ὅπως τοῦ Πλάττι. Ὁ σολίστ, **Edgar Moreau**, ξαναθαυματουργήσε: **i. Allegro**: ὑπέροχη «εἰσαγωγή» μὲ ἐνδιαφέρουσες μετατροπῆς καὶ νύξεις τοῦ ἐλάσσονος τρόπου. **ii. Adagio**: Ἄργό, σὲ μέτρο μᾶλλον 4/4 καὶ ἓνα σχῆμα 4ου, παρεστιγμένου 8ου-16ου, δύο 4ων. Σαγηνευτικὰ ἠδύμολπος σολίστ, παράξενες συνηγήσεις στὴν ὀρχήστρα, πὺ θύμιζαν ἀκόμη καὶ...ἀτονικότητα! **iii. Allegro**: σὲ μέτρο 12/8 ἢ 4/4 ἀνὰ τρίηχα, κορύφωσε τὴν εὐφορία μας μὲ ωραιότατη καντέντσα.

Τὴ βραδυὰ ἐκλείσαν θριαμβευτικὰ ἢ μεσόφωνος Χάλλενμπεργκ σὲ μιὰ ἀκόμη ἄρια τοῦ Θεσέα (Ἀριάδνη στὴν Κρήτη) καὶ ἡ ἴδια μὲ τὴν ὑφίφωνο Γκωβέν, στὸ ντουέτο ἀπὸ τὸν Ἰμέναιο, πάντοτε τοῦ Χαϊντελ. Ὅλοψυχα εὐχόμεσθε στὸ Φ.Α. «πάντα τέτοια», πὺ μᾶς γυρίζουν στὴν καλὴ 12ετία 1955-67, ὅταν ψυχὴ τοῦ θεσμοῦ ἦταν ὁ ἀλησμόνητος Νίκος Συνοδινός (1922-2007). (Ἡρώδειο, 12.6.2018).

Λέξεις: 1782.
